

# HFDSTK 1

## Bommelding



'Stijn, wakker worden.'

Pap staat naast zijn bed en schudt aan zijn schouder.

'Huh? Wat ... ik heb gewoon mijn wekker gezet, hoor!'

Stijn probeert zijn ogen te focussen op het gezicht van zijn vader. Hij houdt één oog dichtgeknepen en kijkt met zijn andere oog naar zijn telefoon. 06.07 uur. De wekker gaat pas over drie kwartier. Dan heeft hij nog twintig minuten om zich om te kleden, zijn spullen bij elkaar te zoeken, lunch te maken en iets van ontbijt naar binnen te gooien. Hij heeft het zo uitgekiend dat hij echt maximaal kan slapen. En nu maakt zijn vader hem veel te vroeg wakker. Misschien is er iets, denkt hij opeens en hij duwt zichzelf omhoog.

'Wat is er? Is er iets met mam? Moet jij nog niet weg?'

Pap is piloot op Europese vluchten en vandaag vliegt hij naar Dublin, weet Stijn.

Ze wonen met zijn tweetjes. Mam is een paar jaar geleden vertrokken naar Amerika, met haar vriend James. Ze had Stijn gevraagd of hij met haar mee wilde, maar daar had pap een stokje voor gestoken.

'Dan zie ik hem nooit meer, behalve in de vakanties. Nee, het is jouw keuze om in Chicago te gaan wonen en ik wil niet dat je Stijn meeneemt.'

Uiteindelijk besloten ze met z'n drieën dat Stijn gewoon



bij zijn vader zou blijven. Natuurlijk vond hij het ellendig dat zijn moeder samen met haar vriend James naar Amerika ging en het afscheid was vreselijk. Maar Stijn wilde niet in Chicago wonen. Hij vond het heerlijk om in de zomer drie weken en met kerst een week naar zijn moeder toe te gaan. Tussendoor kwam zij soms een week naar Nederland en sliep ze in een hotel, waar Stijn dan ook logeerde. En verder hadden ze bijna iedere dag wel contact via WhatsApp en minstens eenmaal per week spraken ze elkaar via FaceTime. Toch was hij blij dat hij bij zijn vader woonde. Zijn vrienden, zijn voetbalteam en de rest van zijn familie – die waren allemaal hier en in Chicago kende hij verder niemand. Nou ja, op James en zijn kinderen Mitch en Lori na dan. Die waren wel iets ouder dan hij. Mitch was zestien en Lori dertien. Ze woonden bij hun eigen moeder en waren alleen in de vakanties bij hun vader. Dan zag Stijn ze ook, als hij in Chicago was. Ze waren best oké, maar Stijn was wel blij dat ze niet de hele tijd bij James en zijn moeder woonden, want dan was hij vast jaloers geweest. Zo nu en dan gamede hij met Mitch. Dat was wel grappig – dat ze allebei aan een andere kant van de oceaan woonden, en toch samen hetzelfde spel konden spelen. Alleen was het tijdsverschil soms lastig – het was in Chicago altijd zeven uur vroeger.

Eigenlijk was het prima zo. Stijn had niet meer zoveel moeite met de scheiding. Het was ook al vier jaar

geleden, toen was hij nog acht. Mam voelde, door al het contact, niet eens zo heel ver weg. Opa woonde een paar deuren verder en als pap verder weg moest vliegen of een nacht in het buitenland verbleef, sliep Stijn altijd bij zijn opa.

Zijn vader knipt een lamp aan. Het felle licht doet pijn aan Stijns ogen en hij knijpt zijn ogen dicht.

'Ik kreeg een mailtje van je school.'

'Pap, serieus ... maak je me nu wakker omdat de school je gemaïld heeft?' Zijn hart gaat sneller kloppen. Heeft hij iets gedaan? Vorige week, bij de biologietoets, had hij inderdaad even heel snel een antwoord afgekeken van Ling. Zij haalt altijd minimaal een negen voor al haar toetsen en Stijn wist het antwoord echt niet. Misschien had mevrouw De Groot hem wel betrappt en mailde ze daarom zijn vader.

'Vandaag kun je niet naar school.'

'Huh? Hoezo niet?' Nu gaat Stijn nog rechterop zitten en hij haalt een hand door zijn haren. Was hij nou gewoon geschorst? 'Pfff, het was maar één vraag, pap. De andere vragen heb ik gewoon wel zelf beantwoord. Dat ze jou er zelfs over mailen! Ik vind het echt belach...'

'Er is een dreigement geweest.

Iemand heeft online gepost dat ze een bom op de school wilden plaatsen. Alle ouders zijn



onmiddellijk gewaarschuwd. De school is vandaag gesloten en alles wordt onderzocht.'

Stijn is klaarwakker. Een bommelding op zijn school?

'Wat?! Van wie dan?'

'Dat weten ze nog niet. Dat gaan ze onderzoeken. Hoe dan ook, ik ben blij dat ze het dreigement serieus nemen en dat jullie vandaag niet naar school mogen.'

Stijn grijnst. 'Dus geen wiskundetoets. En meteen al weekend! Maar hoe weten ze dan van die bommelding?'

'Dat was blijkbaar via Twitter gedaan. Een nieuw en anoniem account met maar één tweet. Dat er vandaag een bom geplaatst zou worden op het Hoogland College. Ze zullen degene die dat account heeft gemaakt hopelijk snel opsporen via zijn IP-adres.'

'Zijn wat?'

'IP-adres. Dat is het adres van je computer, zeg maar.'

'Onze computer staat gewoon aan de Meilaan 14.'

Pap lacht. 'Niet helemaal hetzelfde als het IP-adres. Maar ik moet nu gaan.

Anders staan er straks honderd heel boze passagiers op me te wachten.

Helaas zit het vliegtuig vol, anders had je mee gemogen.'



'Welk vluchtnummer heb je?'

'De 0935.'

Stijn hield de vluchten van zijn vader altijd bij via een app, waarmee hij precies kon zien of zijn vaders vlucht

vertraging had, of dat hij al ergens geland was. Het leuke aan het beroep van zijn vader was dat hij inderdaad weleens mee kon vliegen naar allerlei bestemmingen. Zo was hij vorige maand meegevlogen naar Milaan, waar ze samen een hapje aten en daarna gewoon weer terugvlogen. Iedereen in de klas had het wel stoer gevonden. Even een pizza eten in Milaan.

'Ik vermaak me wel,' zegt Stijn. Uitslapen. Gamen. Een beetje netflixen. Misschien kon hij wel met Amed naar McDonalds en dan wat ...

'Opa komt rond etenstijd hierheen. Laat vandaag maar wat bezorgen. Ik ben vanavond rond half tien weer thuis, denk ik.'

Geen hamburgers bij McDonalds dus. Stijn knikt.

Pap omhelst hem even. Dat is iets wat ze altijd doen als hij gaat vliegen. Je weet het immers nooit.

Net voordat pap de kamer uit loopt, draait hij zich om.

'En wat bedoel je trouwens met dat het maar om één vraag ging? Is er iets wat ik moet weten?'

'Nah. Laat maar.' Stijn grijnst schaapachtig. Dan laat hij zich weer in zijn matras zakken, pakt zijn telefoon en gaat naar de groeps-chat van de klas. Hun mentor, meneer Zwanen, heeft een bericht gestuurd. Er is een dreiging in de richting van de school geuit en de school zal daardoor vandaag gesloten zijn. En omdat het vrijdag is, zijn ze dus een lang weekend vrij. De wiskundetoets zal dinsdag ingehaald worden.

Er heeft nog niemand gereageerd, waarschijnlijk is hij de eerste van zijn klas die al wakker is, denkt Stijn. Hij grijnst.

'Dat is nog eens knallend nieuws,' typt hij terug. 'Lekker een dagje vrij!'

Toch wel heel naar dat iemand een bom heeft gelegd op school. Wie zou dat nou willen doen? En fijn dat ze iemand via zijn IP-adres kunnen opsporen. Zou dat bij alle websites kunnen? Hij was laatst op een site geweest



#### IP-adres

IP staat voor de Engelse term Internet Protocol. Het IP-adres is een soort telefoonnummer. Het bestaat dan ook uit cijfers (bijvoorbeeld: 92.5.96.102) en steeds vaker komen er ook letters tussen. Dat komt omdat er inmiddels zo ontzettend veel computers, laptops en smartphones zijn. Computers kunnen elkaar door middel van dat unieke nummer vinden en met elkaar communiceren. Stel je voor dat een computer op een kantoor staat. Dan heeft dat kantoor een IP-adres voor alle computers.

Zo kan altijd achterhaald worden vanuit welk IP-adres iets gestuurd wordt. Als een computer bij iemand thuis staat, is het IP-adres gekoppeld aan de provider: het bedrijf dat ervoor zorgt dat je internet hebt, zoals Ziggo of KPN of een van de vele andere aanbieders. De politie kan een provider altijd vragen om te achterhalen vanaf welk IP-adres iets verstuurd is. En zo kunnen ze mensen opsporen die iets crimineels van plan zijn, zoals anderen bedreigen.

waar hij moest aangeven dat hij achttien jaar was. Hij klikte gewoon op ja. Het was een Amerikaanse site, waar je wapens kon kopen en hij vond het wel grappig om er even rond te kijken. Mitch wees hem erop toen ze aan het chatten waren. Zijn vader zou het er absoluut niet mee eens zijn geweest, die was heel erg tegen wapens. Stijn had helemaal niet geweten dat je via zo'n IP-adres ook kon zien waar de computer die gebruikt was zich precies bevond.

Dan hoort hij de voordeur dichtgaan, legt zijn telefoon weg en valt weer in slaap.